

РЕШЕНИЕ

№ 4806

гр. София, 02.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 28.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разгледа дело номер **4758** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № АССГ 12549 от 24.06.2010 г. на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от Р. М., чрез адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, срещу ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/08.07.2009г., издаден от орган по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – „Големи данъкоплатци и осигурители“ (ГДО), частично потвърден в обжалваната част с решение № 1690/03.12.2009 г. на Директора на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” (“ОУИ”) – С. при Централно управление (ЦУ) на НАП.

Жалбоподателят чрез адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“ излага подробни доводи за незаконосъобразност на РА, в потвърдената при обжалването му пред Дирекция „ОУИ“-С. част, намирайки го за неоснователен и необоснован. Подробно възраженията на жалбоподателя съдът обсъжда по нататък в мотивите на решението заедно с констатациите на ревизиращите органи, съображенията на решаващия орган и ответник в настоящото производство. В заключение жалбоподателят формулира искане съдът да отмени РА в частта, с която се отказва данъчен кредит по фактури № 110/05.12.2008 г., № 111/05.12.2008 г., № 114/05.02.2009 г. и 115/05.02.2009 г., издадени от [фирма] във връзка с доставки на транспортни услуги, извършени с хеликоптер и самолет, съгласно Договори за въздухоплавателна услуга от 01.12.2008 г. Претендира разносните по делото, включително за адвокатско възнаграждение.

Ответникът - директорът на ДОУИ - С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К.-М. иска съдът да потвърди РА по съображения, изложени в мотивите на решението на директора на ДОУИ – С.. Намира недоказаност на жалбата и че конкретната услуга е изпълнена, с конкретните хеликоптер и самолет. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на минималното адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП излага становище за основателност на жалбата и счита, че РА следва да бъде отменен. Установявало се реалността на доставките.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Процесната ревизия на жалбоподателя [фирма] е възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 900114/26.03.2009 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, от П. Д. Б. - началник отдел „Данъчно-осигурителен контрол“ на ТД на НАП „ГДО“ (изпълняващ длъжността началник отдел „ДОК“ при ТД на НАП „ГДО“ съгласно допълнително споразумение за изменение на трудово правоотношение № 42/26.06.2006г. и упълномощен по реда на чл. 112, ал. 2 от ДОПК със заповед № 03/03.01.2006г. на директора на ТД на НАП „ГДО“ да издава заповеди за възлагане на ревизии по чл.113 от ДОПК). Ревизираните задължения са: корпоративен данък за периода 01.01.2007г.-31.12.2007г., данъци по ЗКПО за периода 01.01.2007г.-31.12.2007г., данък върху доходите на физическите лица за периода 01.01.2007г.-31.12.2007г., данъци по ЗОДФЛ за периода 01.01.2007г.-31.12.2007г. и данък върху добавената стойност за периода 01.11.2007г. – 28.02.2009г. Ревизиращите органи са М. В. С. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител екип и главните инспектори по приходите Л. И. С. и С. Б. Й.. В ЗВР, връчена на жалбоподателя на 26.03.2009 г. е определен срок за извършване на ревизията до 26.06.2009г.

Резултатите от извършената ревизия са отразени в ревизионен доклад № 900114/19.06.2009г., връчен на 23.06.2009г. В срока по чл.117, ал.5 от ДОПК ревизираното лице не е направило писмено възражение и не е представило доказателства.

Ревизията приключва с издаване на обжалвания РА № [ЕГН]/08.07.2009г., издаден от М. В. С., на длъжност главен инспектор по приходите при на ТД на НАП „ГДО“, определена със Заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К 900114/19.06.2009г. на органа, възложил ревизията. РА е връчен на ревизираното дружество на 08.07.2009г.

РА е обжалван по административен ред, в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК. Жалбата е подадена на 21.07.2009 г. до решаващия орган чрез ТД на НАП „ГДО“ (по реда на чл. 152, ал. 3 от ДОПК), където е регистрирана с вх. № 26-И-4529/21.07.2009 г. В удължения по реда на чл.156, ал.7 от ДОПК срок директорът на ДОУИ – С. се е произнесъл с изрично мотивирано решение № 1690/03.12.2009 г., с което РА е потвърден в частта на определени задължения по ЗДДС за данъчни периоди м.12.2008г. и м.02.2009г. вследствие на отказан данъчен кредит по фактури № 110/05.12.2008г., № 111/05.12.2008г., № 114 и № 115/05.02.2009г., издадени от [фирма]. Решението е връчено на представителите на жалбоподателя на 07.12.2009 г. Жалбата до съда е подадена чрез решаващия орган на 21.12.2009 г.

По делото е прието неоспорено от страните заключение на вещо лице О. Х. Т. (л.188-189) по извършена съдебно-счетоводна експертиза от. Вещото лице е

констатирало, че [фирма] и [фирма] са регистрирани по ЗДДС лица към момента на възникване на данъчното събитие и към датата на издаване на процесните фактури, проверило е и е констатирало редовността на процесните фактури от гледна точка на изискванията на ЗДДС и ЗСЧ, констатирало е включване на фактурите в дневниците за продажбите, в справките-декларации и в протоколите за приемане на данни на магнитен носител, както и отразяването им в счетоводството на доставчика на услугите като задължение към бюджета. Налице е и изцяло разплащане на процесните фактури чрез прихващане на насрещни вземания, по повод търговски взаимоотношения между страните по доставките, произтичащи от издадени фактури за продажби на стоки и услуги и разплащания по банков път.

Жалбоподателят представя справка за дългосрочните активи в дъщерни и асоциирани предприятия на [фирма], както и за извършени командировки в дружеството жалбоподател с летателните средства (не е уточнено кои) на [фирма] в 2008г. относими за други данъчни периоди (л.349 и 350).

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресатът на обжалвания РА, имащ право и интерес от оспорването. Подадена е в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК: решението на Директора на ДОУИ - С. е връчено на жалбоподателя на 07.12.2009г., а жалбата до АССГ е подадена чрез решаващия орган на 21.12.2009 г. Оспорва се РА, който е обжалван по административен ред, където не е отменен в съответната част и съответно в тази част обжалван пред съда. Като процесуално допустима жалбата следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

При преценката по същество на дължимата служебна проверка за законосъобразност на РА, съдът приема следното:

Оспорваният в настоящото производство РА № [ЕГН]/08.07.2009 г. е издаден от М. В. С. - орган по приходите, определен за компетентен по издаването на акта със съответна заповед № К 900114/19.06.2009г. на органа, възложил ревизията. Съдът намира, че РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК вр. с чл. 118, ал. 2 от ДОПК и с чл. 7, ал. 1 т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) и в кръга на определените му в чл. 119, ал. 3 от ДОПК правомощия.

РА е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1 – т. 8 от ДОПК.

При издаването на РА не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по издаването му, които да повлияят на неговата законосъобразност. При извършване на ревизията е спазен предвиденият в чл. 114, ал. 1 от ДОПК срок. Съгласно посочената разпоредба срокът за извършване на ревизията е до три месеца и започва да тече от датата на връчването на заповедта за възлагане. В случая със ЗВР № 900114/26.03.2009г., връчена на жалбоподателя на 26.03.2009 г. е определен срок за извършване на ревизията до 26.06.2009г. Ревизионният доклад е издаден на 19.06.2009 г. – в рамките на срока за извършване на ревизията. Съдът не констатира съществени нарушения на процесуалните правила за събиране на доказателства при издаване на обжалвания акт.

Съдът разглежда в решението си по нататък спазването на материалноправните разпоредби при издаване на РА в обжалваната му част, като обсъжда при извеждането на правните си изводи констатациите на ревизиращите органи, решаващият орган, възраженията на жалбоподателя и събраните доказателства както следва:

Предмет на обжалване е ревизионният акт в частта му, в която по ЗДДС за данъчни периоди м.12 на 2008г. и м.02 на 2009г. е установен размер на ДДС за възстановяване различен от декларирания от вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 110/05.12.2008г., №111/05.12.2008г., №114/05.02.2009г. и №115/05.02.2009г., издадени от [фирма] за доставки на транспортни услуги, извършени с хеликоптер и самолет, съгласно Договори за въздухоплавателна услуга от 01.12.2008г., в която част РА е потвърден с решението на директора на дирекция ОУИ - С.. Отменената част и тази, върната с указание за издаване на заповед за нова ревизия, жалбоподателят не оспорва.

Ревизията: Констатирано е, че дружеството е сключило два броя Договори за въздухоплавателни услуги със самолет и хеликоптер с [фирма] от 01.12.2008г., прекратени от 01.03.2009г. За периода, във връзка с посочените договори дружеството жалбоподател е ползвало данъчен кредит по фактури № 110/05.12.2008г. – 24 447, 88 лв., №111/05.12.2008г. – 20 536, 22 лв., №114/05.02.2009 г. и №115/05.02.2009 г., издадени от [фирма] за транспортни услуги за м.12.2008г. и м.02.2009г., извършени с хеликоптер и самолет.

Във връзка с тези доставки ревизиращите органи са изисквали представяне на Заповеди за командировки за извършени полети и издадени разрешителни от Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“ за извършените полети (л.195, папка 2). В отговор от ревизираното лице е представило единствено задача за полет от 02.12.2008г. по маршрут С.-Н.-С., с въздухоплавателно средство „А.“ А 109 Е, канцелиран, заповед за командировка № 44 от 02.12.2008г. за извършване на полета от командир на хеликоптер – Г. С. и обоснован отказ за канцелирането на полета от директор „Експлоатация“ на [фирма](л.189). В писмо от [фирма] се сочи, че полетът не може да бъде изпълнен поради лоши метеорологични условия в деня за изпълнение на полета. Пояснено е, че експлоатацията на вертолет от този модел е ограничена през есенно зимния период, поради минусови температури и висока влажност на въздуха, което създава условия за обледенение на носещия винт и челните стъкла. Вертолет „А.“ А 109 не е оборудван с противообледенителна система и съгласно указанията на производителя експлоатация в подобни метеорологични условия е абсолютно забранена. В резултат на което полетът не е осъществен. Органът заключава, че не са представени никакви други документи, доказващи реалното извършване на услугите. Ревизиращите органи отказват данъчен кредит по тези фактури, защото намират, че в случая няма извършена никаква доставка на услуга.

Решаващият орган: Намира, че правилно ревизиращият орган е отказал данъчен кредит по процесните фактури. Позицията се базира на регламентацията на доставките с периодично, поетапно или непрекъснато изпълнение, предвиждаща в чл. 25, ал.4 от ЗДДС всеки период или етап, за който е уговорено плащане да се смята за отделна доставка и данъчно събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо. Подчертава условието да бъдат извършвани доставки в определен порядък – периодично, поетапно или непрекъснато, за които е затруднено определянето на конкретен момент на настъпване на данъчното събитие и това е причината законодателят да обвърже този момент с уговорено плащане или неговата дължимост.

В конкретния случай през ревизирия период и по двата договора не бил извършен нито един полет, а ежесечно са издавани фактури с предмет – „транспортна услуга с хеликоптер за 25 летателни часа X 2 500,00 евро” на стойност 122 239,38 лева и ДДС в размер на 24 447,88 лева. и „транспортна услуга със самолет за 30 летателни часа X 1750,00 евро” на стойност 102 681,08 лева и ДДС в размер на 20 536,22 лева. В ревизионната преписка не намира да е отразена информация за начина и датите на плащане по издадените фактури. Въз основа на описаната фактическа обстановка решаващият орган намира, че няма наличие на доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 ЗДДС, няма реално изпълнение на фактурираните услуги, поради което не е изпълнено условието на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, въпреки, че лицето притежава документ по смисъла на чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

Жалбоподателят оспорва отказа за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от [фирма] като навежда подробни доводи: Че от фактическа страна безспорно е доказано, че са налице валидни и действителни договори, доставките по които са облагаеми към датата на възникване на данъчното събитие, дейностите предмет на договорите представляват услуги съгл. чл.8 и 9 от ЗДДС; страните са регистрирани по ЗДДС лица, фактурите отговарят на изискванията на ЗДДС и ЗСч; доставчикът [фирма] има необходимия капацитет да извършва услугите, а нуждата за получателя [фирма] се обуславя от ежедневни конкретни нужди за бизнес пътувания, свързани с управленията на участията на холдинга и дъщерните му дружества; начисляване на данъка в съответствие с изискванията на чл.82 от ЗДДС и отразяване в дневниците за продажби и СД, издаване на фактурите във връзка с възникнало данъчно събитие, съгласно договореното в процесните договори. Намира, че правото на приспадане на данъчен кредит следва да бъде признато и по договори, по които е запазено правото да се използва определена услуга. Уточнява, че описаните фактури са издадени във връзка с чл. 3.4 от договорите, а именно, че независимо от броя на реално реализираните летателни часове, възложителят всеки месец заплаща възнаграждение в определен в договора размер. Посочва, че при предоставянето на определени видове транспортни услуги в практиката често се използва, т.нар. принцип „ползвай или плати” (take or pay), при който се запазва правото на ползване на определената услуга срещу заплащане на ежесечна такса без да се взема предвид факта дали реално ще бъде реализиран предмета на договора. В случая налице бил договор за предоставяне на въздухоплавателна услуга, като същият имал абонаментен характер и това го правело алеаторен договор, поради това възложителят дължи уговореното месечно възнаграждение, дори и без да е необходимо реалното простиране на услугата. Този характер на договора обаче според жалбоподателя не означава, че ефектът му може да не бъде признат от приходната администрация, още повече, че всички останали условия за възникване на правото на данъчен кредит са изпълнени. Обратното намира за грубо вмешателство в търговските взаимоотношения между две лица, непризнавайки данъчния ефект от тях. Услугите, които поради стечение на обстоятелствата не са използвани в обследваните данъчни периоди, са били използвани многократно през други данъчни периоди, красноречиво доказателство за материалност на услугата. Също се позовава на регламентацията кога възниква данъчното събитие при доставка с периодично, поетапно или непрекъснато изпълнение - всеки период или етап, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка и данъчното събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо. Предвид този факт за изпълнителя [фирма] възниквало задължение по чл.

113, ал. 4 от ЗДДС да издаде фактура не по-късно от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие за доставката, т.е. на датата, на която е уговорено плащането, а за [фирма] възниква право на данъчен кредит, съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗДДС. Твърдението на решаващия орган относно извършена справка в интернет за метеорологичните условия за 04.12.2008 г. е неотносимо, тъй като данните в интернет не предполагат по никакъв начин възможност да се определят необходимите условия за осъществяване на полети, за които има редица специфични условия, с оглед безопасността и сигурността им.

Съдът:

В случая единственият, но съществен за определяне на задълженията по ЗДДС спорен въпрос по делото е дали процесните фактури № 110/05.12.2008 г., № 111/05.12.2008 г., №114/05.02.2009г. и 115/05.02.2009 г., издадени от [фирма] по представените договори за въздухоплавателна услуга документират доставка по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС и съответно данъчно събитие по смисъла на чл.25 от ЗДДС, за да се прецени наличието на основна предпоставка на чл.68, ал.1, т.1 от ЗДДС за данъчния кредит. Не се спорят другите факти и обстоятелства относими към правото на приспадане на данъчен кредит – че страните по доставките за регистрирани по ЗДДС, редовността на фактурите откъм изискванията на ЗДДС и ЗСч, тяхното счетоводно отразяване и плащането по тях.

Отговорът на горния въпрос следва от анализа на договорките между жалбоподателя и [фирма] в двата договора за въздухоплавателна услуга (л.196-203 от папка 2). Видно от чл.1 и на двата договора очертаният предмет на договорите е: *„възложителят възлага, а изпълнителят се съгласява да предоставя съгласно условията на договорите въздухоплавателни услуги, в рамките на съответния брой летателни часове за съответното въздухоплавателно средство – 25 (за хеликоптера) и 30 (за самолета), включващи превоз на пътници и товари с Хеликоптер, тип „А. 109 Е регистрационен знак LZ – ITK/ със Самолет, тип В. К. air В 200, с регистрационен знак LZ – ITV, сериен № ВВ-1369. Следователно предмет на договора са въздухоплавателни услуги, изразяващи се в превоз на пътници и товари със съответното въздухоплавателно средство. Действително договорено е заплащане на възнаграждение за тези услуги в пълния договорен размер, независимо от броя на летателните часове (т.3.4.). Но договорената услуга е въздухоплавателни услуги чрез превоз на пътници и товари. Не се установи по делото през процесните периоди м.12. и м.02.2009г. да са реализирани каквито и да било въздухоплавателни услуги, изразяващи се в превози на пътници и товари, не е осъществен нито един летателен час. И жалбоподателят не оспорва факта, че уговорката, е месечно възнаграждение да се дължи и без да е налице реална престация на услуга за определен период и не оспорва, че през процесните периоди не са извършени въздухоплавателни услуги, за сметка на такива през други периоди. Без последното да е доказано по отношение на летателните средства в двата договора. Ето защо съдът приема, че не се установи по делото жалбоподателят да е получил договорените съгласно цитираните договори с [фирма] въздухоплавателни услуги чрез реализиране на превози на пътници и товари, макар от гледна точка на договорите да е налице основание за*

плащане на възнаграждение и при липса на престиране на услуги. За данъчното облагане с ДДС обаче е от значение извършването на услугата – така дефиницията на доставка на услуга в чл.9, ал.1 от ЗДДС – „доставка на услуга е всяко извършване на услуга”, така дефиницията на чл.25, ал.1 от ЗДДС – „данъчно събитие по смисъла на този закон е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължено лице...”. Така като първо и основно условие лицето да претендира данъчен кредит е да е получило услуга по облагаема доставка. Така дефиницията за данъчен кредит по чл. 68, ал.1 т.1 от ЗДДС определя данъчният кредит като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка

От анализа на двата договора не следва тезата на жалбоподателя, че предмет на договора е запазването на транспортното средство при условията „ползвай или плати” („take or pay”). Както се посочи вече предмет на договора е предоставяне на въздухоплавателни услуги, включващи превоз на пътници и товари със съответното въздухоплавателно средство. Не се установи същинският предмет на договора да е запазване/ангажиране на превозното средство и то само на разположение на жалбоподателя през съответния период. Действително в т.2.1.3 от договорите е разписано задължение на изпълнителя да поддържа въздухоплавателното средство в летателна готовност, но същото е във връзка с обезпечаване на уговорената престация за предоставяне на въздухоплавателна услуга, изразяваща се в реализиране на на съответния превоза, а не е същинската престация, очертаваща предмета на договора. Дори и да се приеме наведеното от жалбоподателя определяне на договорите като такива сключени при условие на „take or pay”, то тази договорка не променя значимия за облагането с ДДС факт услугата да е извършена, да е получена от регистрираното лице, за да му се признае кредит. От друга страна плащането в изпълнение на подобна клауза има по-скоро обезщетителен характер, а не представлява насрещна цена за услугата, каквато не е извършена. В този смисъл и след като изобщо не са извършени въздухоплавателни услуги, не стои въпросът за изследване на пазарната цена на услугите с оглед обстоятелството, че страните по доставките са свързани лица. Поради отсъствието на реално получени услуги съдът намира, че за изясняване по същество на спора не се налага доказване на пазарни цени на услугите. такива не са престирани.

След като по договора не са реално престирани договорените услуги и жалбоподателят не е получил резултат на такива услуги – не са му извършени въздухоплавателни услуги с описаните летателни средства през месеците 12. на 2008г. и 02. на 2009г., то не е налице основно условие да му се признае право на приспадане на данъчен кредит по фактурираните доставки. И от гледна точка на възприемане на доставките като такива по чл.25, ал.4 от ЗДДС - с периодично, поетапно или непрекъснато изпълнение, то не е изпълнено това условие за данъчен кредит, доколкото договореното периодично изпълнение през месеците 12. на 2008г. и 02. на 2009г. не е налице.

Нещо повече, освен горното, при липсата на реално престирани услуги по предмета на двата договора за въздухоплавателна услуга с [фирма] и наличие само на плащане (по скоро със санкционен, а не възмездителен

характер) предвид изрична клауза за това, не се установява и друго условие за възникване на право да се приспадне данъчен кредит – чл.69, ал.1 от ЗДДС - услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. След като не са реализирани въздухоплавателни услуги, които жалбоподателят твърди като необходими за дейността му и чието възлагане зависи от волята му като възложител по договора, то няма как "изпълнението" на тези договори от негова страна само чрез заплащане на „възнаграждението“ да обосновава използване на невъзложените услуги за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки.

Всичко това налага извод за липса на реално престирани услуги, документирани с процесните фактури и съответно отсъствие на основно условие за възникване право на приспадане на данъчен кредит за платения за тях данък.

Предвид горните съображения настоящият състав намира, че обжалваният РА № [ЕГН]/08.07.2009г. за законосъобразен в частта на отказ за предоставяне на данъчен кредит по фактури № 110/05.12.2008 г., № 111/05.12.2008 г., №114/05.02.2009 г. и 115/05.02.2009 г., издадени от [фирма] и съответно определяне на данъка за възстановяване различен от декларирания за двата данъчни периода, предмет на делото – м.12 на 2008г. и м.02. на 2009г. Жалбата следва да бъде отхвърлена като незаконосъобразна. С оглед изхода на делото, при направени искания от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на страните съразмерно отхвърлената част от жалбата (89 968, 2) следва да се присъдят разноски на ответника в размер на 2 249 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл.последно и чл.161, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от Р. М. **срещу ревизионен акт № [ЕГН]/08.07.2009г.**, издаден от орган по приходите при ТД на НАП –ГДО, **в частта му** потвърдена с решение № 1690/03.12.2009 г. на Директора на Дирекция “ОУИ” – С. при ЦУ на НАП, **в която са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди м.12 на 2008г. и м.02. на 2009г.** вследствие на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 110/05.12.2008г., № 111/05.12.2008 г., №114/05.02.2009г. и 115/05.02.2009 г., издадени от [фирма].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от Р. М. да заплати на Директора на Дирекция “ОУИ” – С. при ЦУ на НАП сумата 2 249 (две хиляди двеста четирдесет и девет) лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)